

Arrest

nr. 94 130 van 20 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. SMEETS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Gujrat district in de provincie Punjab. Sinds 1997 ging u regelmatig voor enkele maanden naar Baloechistan om er samen met uw oom religieuze boeken te verkopen. Uw oom kocht in Quetta een huis in een wijk waar enkel Punjabi's woonden. Toen hij de bouwgrond kocht werd hem gezegd dat er een moskee en een school zouden gebouwd worden in de wijk. Uw oom betaalde daarvoor apart aan de twee personen van wie die gronden eigendom waren. Later verkocht één van deze twee personen de grond waarop de

moskee gebouwd zou worden aan een rechter. Uw oom startte hiervoor een rechtszaak op die uiteindelijk 8 à 9 jaar zou aanslepen. In 2009 werd de zaak uitgesproken in het voordeel van uw oom en de rechter werd ontslagen. Op 24 augustus 2009 verdween uw oom. Aanvankelijk beschouwde u het niet als een onrustwekkende verdwijning maar toen hij op 3 september 2009 nog niet terug was, stapte u naar de politie om melding te maken van zijn verdwijning. Eind oktober 2009 ging u naar Marab Saplinji om boeken te verkopen. Daar werd u aangevallen door de neef van de ontslagen rechter en nog één of twee andere personen. Ze zeiden dat ze u net als uw oom zouden ontvoeren. Dankzij de tussenkomst van de dorpsleider slaagde u erin te ontsnappen. U ging naar Quetta en de volgende morgen vluchtte u naar uw thuis in Punjab. Later vernam u van een kennis die in de regio van Quetta was geweest dat de kinderen daar vertelden dat de man die religieuze boeken verkocht was vermoord. Omdat u vreesde voor uw leven vluchtte u eind 2009 naar een verre verwant in Bandar Lengeh, Iran. Toen u daar 8 à 9 maanden later werd achtervolgd door de personen die u hadden bedreigd in Marab Saplinji besloot u om verder te vluchten. Met behulp van een smokkelaar reisde u over land en gedeeltelijk over zee naar België. Ongeveer een week na uw aankomst in België, op 4 januari 2012, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van een attest i.v.m. de verdwijning van uw oom en een kopie van een krantenartikel i.v.m. de verdwijning van uw oom.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel origineel bewijs voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. U verklaarde dat uw tante het origineel politiedocument heeft in verband met de verdwijning van uw oom. Ze zou een fotokopie daarvan aan uw vader hebben bezorgd die deze vervolgens naar u faxte (zie gehoorverslag CGVS pp. 3-4). De bewijslast bij een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker, die ertoe gehouden is zijn relaas zoveel mogelijk te staving met originele documenten. Bij het begin van de asielprocedure wordt het belang van originele documenten duidelijk gemaakt. Fotokopies kunnen met enig knip- en plakwerk worden vervalst waardoor de bewijswaarde slechts beperkt is. Hoewel u, mits enige inspanning, het originele politiedocument van uw tante zou kunnen bekomen, legde u enkel een slecht leesbare fotokopie neer. Ook van het krantenartikel over de verdwijning van uw oom legde u slechts een moeilijk leesbare fotokopie neer. Voorts zou uw tante in het bezit zijn van documenten omtrent de grond die bestemd was om een moskee op te bouwen en documenten in verband met de rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Uw gebrekkige inspanning om originele documenten te bekomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde dat u eind oktober 2009 werd aangevallen en ermee bedreigd werd te zullen worden ontvoerd. Dankzij tussenkomst van de dorpsleider slaagde u erin te ontsnappen. Ondanks de slagen en de ernstige bedreigingen aan uw adres ging u niet naar de politie om klacht neer te leggen. Volgens u zouden mensen van de politie daar zelf Punjabi's vermoorden. De Baluchistaanse politiemensen zouden er niet naar de Punjabi's luisteren, aldus u (zie gehoorverslag CGVS pp. 9-10). Dit zijn echter loze beweringen van uwentwege die u nergens op stoelt. Zelf verbleef u gedurende twaalf jaar probleemloos en vrijwillig grotendeels in Baluchistan. Uw oom had er een huis gekocht en leefde er al vele jaren. Er is geen enkele reden waarom u in Baluchistan zou blijven als u voordien al problemen zou hebben gekend omwille van uw etnische afkomst. De vaststelling dat u niet naar de politie ging, ondanks de ernstige bedreigingen, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U hebt ook nagelaten om op een andere manier bescherming te zoeken bij de Pakistaanse overheid door bijvoorbeeld het contacteren van hogere instanties of het contacteren van de politie in Punjab om desnoods daar uw probleem aan te kaarten.

Ook wat betreft de rest van uw verklaringen bent u er niet in geslaagd deze aannemelijk te maken. U stelde dat de neef van de ontslagen rechter u wilde vermoorden. Ondanks dat hij wist in welke buurt u woonde in Sialkot en daar ging informeren naar u, kon u na uw vlucht uit Quetta nog een maand probleemloos in Sialkot verblijven. Toen hij te weten kwam waar u precies woonde had u echter al het land verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U zou naar Iran zijn gevlucht en ook daar zouden uw vervolgers u hebben gevonden (zie gehoorverslag CGVS p.). Ook deze verklaring kan absoluut niet overtuigen. U kunt immers niet de minste verklaring geven voor hoe ze u daar zouden gevonden hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 9).

Verder dient te worden opgemerkt dat er een essentiële tegenstrijdigheid is in uw verklaringen. Bij het invullen van de CGVS vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u benaderd werd door een man die zei dat uw oom verantwoordelijk was voor het ontslag van de rechter en dat hij u zou doden. Nadien zou hij u nog **één keer** bedreigd hebben en gezegd hebben dat hij u overal in Pakistan zou terugvinden (zie CGVS vragenlijst ingevuld op de DVZ). Tijdens het gehoor op het CGVS werd u expliciet gevraagd of u nog bedreigingen ontving in de maand dat u in Sialkot verbleef na uw vlucht uit Quetta. U stelde dat dit **niet** het geval was (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Aangezien u onmiddellijk na uw eerste bedreiging door de neef van de rechter naar Sialkot vluchtte en u daar geen bedreigingen meer ontving, is uw verklaring op de CGVS strijdig met die op de DVZ. Daar het een essentieel element van uw asielrelaas betreft, breekt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder af.

Voorts wordt uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnd door uw verklaringen omtrent uw reis van Iran naar België. Op de DVZ verklaarde u in juni 2011 te zijn vertrokken uit Iran. U zou enkele maanden in Turkije hebben verbleven om uiteindelijk op 27 december 2011 aan te komen in België (zie verklaring DVZ punt 35). Dit betekent dat u een half jaar onderweg bent geweest van Iran naar België. Tijdens het gehoor de het CGVS verklaarde u daarentegen dat u eind 2009 Pakistan hebt verlaten om vervolgens acht of negen maanden in Iran te verblijven. Dan zou u verder gereisd zijn naar België (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Dit betekent dat u Iran ongeveer in juli 2010 zou hebben verlaten en dat u bijna anderhalf jaar onderweg geweest zou zijn van Iran naar België. De vaststelling dat u dergelijke ernstige tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft nog verder uw algehele geloofwaardigheid.

U verklaarde dat u tijdens uw reis van Iran naar België lange tijd in Griekenland verbleef. U verbleef er op verschillende plaatsen, soms meer dan een maand op dezelfde plaats (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Toch liet u na een asielaanvraag in te dienen in Griekenland. Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan uw verklaring dat u uw land van herkomst zou zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging of ernstige schade.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het betreffen allemaal fotokopieën. Zoals hierboven reeds werd vermeld hebben fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde. Bovendien moeten documenten steeds samengaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Verzoeker wijst erop dat hij de documenten ter staving van de rechtszaak en de aankoop van de bouwgrond in Quetta ging proberen te bemachtigen bij zijn tante. Echter, niemand weet waar de oom die documenten heeft bijgehouden sinds zijn verdwijning. Bewijzen hieromtrent kan verzoeker dus niet voorleggen. Verzoeker is er wel in geslaagd een origineel krantenartikel van september 2009 te bemachtigen waarin een opsporingsbericht werd geplaatst naar aanleiding van de onrustwekkende verdwijning van zijn oom. Bovendien kan hij een originele geboorteakte voorleggen. Verzoeker meent dat de inspanningen bij het voorleggen van deze originele bewijzen, zijn asielrelaas geloofwaardig maken. Verzoeker betwist niet dat zijn problemen een gemeenrechtelijk geschil inhouden waardoor de internationale bescherming niet

kan worden ingeroepen. Verzoeker wijst erop dat zijn familie een opsporingsbericht in de krant, een stuk dat verzoeker heeft neergelegd, heeft geplaatst toen zij in 2009 nog geen nieuw hadden verkregen van verzoekers oom. Verzoeker wijst erop dat toen hij opnieuw ging werken in de buurt van Quetta hij zelf werd aangevallen en bedreigd met de dood. Verzoeker heeft getracht de lokale politie te betrekken, maar hij mocht geen verklaring afleggen. Punjabi's worden niet gerespecteerd in Baluchistan en worden als tweederangsburgers behandeld. Verzoeker stootte op een muur en vreesde dat hij, als Punjab, nog meer problemen zou krijgen in Baluchistan. Naast de talibanstrijd kampt het land met regionale en etnische conflicten tussen de Punjabi en de Baloch die de achtergrond vormen van de verwevenheid tussen de terreurgroepen en de Pakistaanse inlichtingendienst. Verzoeker verwijst hiervoor naar het stuk "Subject Related Briefing" over Pakistan en naar een artikel uit de Guardian. Verzoeker meent dat hij door zijn etnische afkomst niet kan worden beschermd in zijn land tegen de bedreigingen van de Balochen. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij dan is teruggekeerd naar Sialkot, doch daar eveneens werd gevolgd en bedreigd. Verzoeker redeneerde dat indien de politie hem in Quetta niet kon beschermen, dit evenmin zou gebeuren in Sialkot. Het etnische geweld dat bestaat tussen Punjabi's en Balochen wordt niet aangepakt in Pakistan en daardoor vreesde verzoeker voor zijn leven in zijn land van herkomst. Hij is dan naar Iran gevlucht, waar hij opnieuw werd bedreigd. Aangezien verzoeker omwille van zijn etnische afkomst voortdurend wordt bedreigd in zijn land en hij hiervoor geen hulp kan inroepen van de lokale politie, meent verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus om zodoende een afdoende bescherming te bekomen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overigens niet worden gevolgd, waar zij verzoeker verwijten geen poging te hebben ondernomen om hogere instanties te contacteren toen hij werd afgewezen door de politie. Verzoeker vraagt zich af of van een simpele burger die boeken verkoopt en zijn lagere school niet heeft afgewerkt, kan worden verwacht dat deze bij hogere instanties gaat aanklaarten dat de lokale politie hem weigert te beschermen. Verzoeker wijst erop dat hij na de aanval in de buurt van Quetta nog een maand in Sialkot bij zijn familie is gebleven en in die periode hoorde dat hij werd gezocht door de Balochen. Verzoeker besloot te vluchten alvorens hij zou worden gevonden en ontvoerd en vermoord te worden. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tegenstrijdigheid ontwaart in zijn verklaringen verduidelijkt verzoeker dat hij bij zijn terugkeer in Sialkot gezocht werd en zich "*bedreigd voelde*" bij zijn familie. De tegenstrijdigheid doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Omtrent zijn reis van Iran naar België stelt verzoeker dat hij louter de smokkelaars is gevolgd zonder vragen te stellen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker is de aanwezige informatie ontoereikend en onbetrouwbaar opdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eerlijk beeld kon krijgen van verzoekers asielrelaas.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat zijn land van herkomst ten prooi is gevallen aan blind geweld waarbij de schending van de mensenrechten schering en inslag zijn en waardoor de vrijheid en veiligheid van verzoeker niet kan gewaarborgd worden. Bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou artikel 3 EVRM geschonden worden.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een originele geboorteakte, een kaart van Pakistan, een krantenuittreksel met het opsporingsbericht voor een vermiste oom, Subject Related Briefing Pakistan "Algemene Veiligheidssituatie" en een artikel uit de Guardian.

2.2. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde motieven om zijn land van herkomst te verlaten geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, met name een gegronde vrees voor vervolging omwille van religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat de door hem aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria. Verzoeker betwist dit niet.

2.3. De Raad kan voorts geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker verklaarde dat hij eind oktober 2009 werd aangevallen en ermee bedreigd werd te zullen worden vermoord doch dankzij de tussenkomst van de dorpsleider er in slaagde te ontsnappen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Ondanks de aanval en de ernstige bedreigingen ging verzoeker niet naar de politie om klacht neer te leggen (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10). De vaststelling dat verzoeker niet naar de politie ging, ondanks de zogenaamde ernstige bedreigingen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat hij nu verklaart dat hij getracht heeft de lokale politie te betrekken, maar geen verklaring mocht afleggen

en hij als Punjab op een muur stootte, vindt dan ook geen grondslag in het administratief dossier en is als een loutere *post factum* verklaring niet bij machte de voorgaande vaststelling te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij benaderd werd door een man die zei dat zijn oom verantwoordelijk was voor het ontslag van de rechter en dat hij hem zou doden en ook dat deze man hem nog één keer bedreigd heeft en heeft gezegd dat hij verzoeker overal in Pakistan zou terugvinden en doden (stuk 8, vragenlijst, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker expliciet gevraagd of hij nog bedreigingen ontving in de maand dat hij in Sialkot verbleef na zijn vlucht uit Quetta, hetgeen verzoeker ontkende (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Aangezien verzoeker onmiddellijk na zijn eerste bedreiging door de neef van de rechter naar Sialkot vluchtte en daar geen bedreigingen meer ontving, is verzoekers verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overeenstemming te brengen met deze op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker thans verduidelijkt dat hij bij zijn terugkeer in Sialkot gezocht werd en hij zich "*bedreigd voelde*" bij zijn familie, kan voormelde tegenstrijdigheid geenszins verklaren noch rechtzetten.

Voorts wordt verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnd door zijn verklaringen omtrent de reis van Iran naar België. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker in juni 2011 te zijn vertrokken uit Iran, enkele maanden in Turkije te hebben verbleven om uiteindelijk op 27 december 2011 aan te komen in België (stuk 8, verklaring, punt 35). Dit betekent dat verzoeker een half jaar onderweg is geweest van Iran naar België. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij eind 2009 Pakistan heeft verlaten om vervolgens acht of negen maanden in Iran te verblijven en verder te reizen naar België (stuk 3, gehoorverslag, p. 4). Dit betekent dat verzoeker Iran ongeveer in juli 2010 zou hebben verlaten en dat hij bijna anderhalf jaar onderweg zou geweest zijn van Iran naar België. Met het betoog dat hij louter de smokkelaars is gevolgd zonder vragen te stellen, weerlegt noch verklaart hij voormelde vaststellingen.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker tijdens de reis van Iran naar België lange tijd in Griekenland verbleef (stuk 3, gehoorverslag, p. 5), doch naliet een asielaanvraag in te dienen in Griekenland (stuk 8, verklaring). Van een persoon die zou vrezen voor zijn leven kan dan ook worden verwacht dat hij een beroep doet op de beschermingsmogelijkheden die hiervoor specifiek voorzien zijn en aldus een asielaanvraag in Griekenland indiende teneinde internationale bescherming te bekomen. Ook deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan verzoekers daadwerkelijke nood aan bescherming.

2.4. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel origineel bewijs voorlegde ter staving van zijn asielrelaas. Niettegenstaande verzoeker verklaarde dat zijn tante het origineel politiedocument heeft in verband met de verdwijning van verzoekers oom en daarvan een fotokopie aan verzoekers vader had bezorgd die deze vervolgens naar verzoeker faxte (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 4) kon van verzoeker worden verwacht dat hij toch, mits enige inspanning, het originele politiedocument van zijn tante zou kunnen bekomen. De commissaris-generaal stelde dan ook vast dat verzoeker, ondanks het feit dat hij het originele politiedocument van zijn tante zou kunnen bekomen, slechts een slecht leesbare fotokopie neerlegde. De Raad stelt vast dat verzoeker desbetreffend nog steeds in gebreke blijft. Waar hij in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat niemand weet waar zijn oom de documenten heeft bijgehouden sinds zijn verdwijning, verschoont hij voormelde nalatigheid niet. Wat betreft het door verzoeker neergelegde krantenartikel merkt de Raad op dat dit stuk geenszins is vergezeld van een voor eensluidende vertaling, waardoor het stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: PR RvV) niet in overweging wordt genomen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten. Een krant is immers geen officieel document en bijgevolg niet bij machte om een relaas te kunnen ondersteunen.

De Raad ziet niet in op welke wijze de kaart van Pakistan en de originele geboorteakte die verzoeker neerlegt bij machte zouden kunnen zijn om voormelde vaststellingen te verklaren of te verschoenen.

2.5. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij in zijn land van herkomst niet kan worden beschermd omwille van zijn etnische afkomst tegen de bedreigingen van de Baloch en

hiervoor naar het stuk "Subject Related Briefing" over Pakistan en naar een artikel uit de Guardian verwijst, merkt de Raad op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed of zal kunnen doen op de nationale autoriteiten. Zoals reeds werd vastgesteld ging verzoeker ondanks de aanval en bedreigingen waarvan verzoeker beweerde het slachtoffer te zijn, niet naar de politie om klacht neer te leggen. Aangezien verzoeker zelf geen bescherming zocht, kan hij bezwaarlijk aantonen dat hij omwille van zijn etnie verstoken zou zijn van enige bescherming in zijn land van herkomst. Ook de door verzoeker toegevoegde informatie over de veiligheidssituatie in Pakistan en het artikel uit de Guardian zijn onvoldoende om aan te tonen dat hij geen beroep kon doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten of dat deze onwillig zouden zijn of niet bij machte om bescherming ter zake te verlenen. De Subject Related Briefing over Pakistan beschrijft louter de veiligheidssituatie in Pakistan. Nergens wordt hierin vermeld dat de autoriteiten in voorkomend geval geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. De Raad stelt tevens vast dat het persartikel gaat over het conflict dat er in Balochistan heerst tussen guerrillastrijders voor onafhankelijkheid in Pakistan en het leger. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt hieruit dan ook geenszins dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig zouden zijn of niet bij machte om bescherming te verlenen omwille van verzoekers problemen.

2.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dienaangaande kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd uiteengezet.

2.8. Inzake verzoekers bewering dat zijn land van herkomst ten prooi is gevallen aan blind geweld waarbij de schending van de mensenrechten schering en inslag zijn en waardoor de vrijheid en veiligheid van verzoeker niet kan gewaarborgd worden voor wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat door de commissaris-generaal erkend wordt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. De informatie toegevoegd aan het administratief dossier bevestigt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF